

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 24 • Perjantaina 16. joulukuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Toivotamme kaikille lukijoillemme
ja yhteistyökumppaneillemme

*Hyvää ja Rauhallista Joulua
sekä
Onnellista Uutta Vuotta
2012*

Kurkijoki-Säätiö

Kurkijokelainen

Suomalaisten Itsenäisyyspäivä Neitsytsaarilla

Maaailman suurimmalla risteilylaivalla Oasis of The Seas-laivalla olleet 100 suomalaista

juhlivat komeasti Suomen Itsenäisyyspäivää laivan ollessa St. Thomasin satamassa.

Näkymä laivan korkeuksista St. Thomasin satamassa.

Ray Heinonen oli risteilyllä tyttärensä Marinin kanssa.

Kuvat: Ray Heinonen

Seppo Palokas oli järjestänyt upeat puitteet juhalle, kaikki kuviot hoidettiin tyylikkäästi, kättely, lipun saapuminen Ray Heinosen tuomana, puheet, isänmaallinen runo, juhlapuhe, mieskuoron Maamme laulu ja lopuksi Finlandia ja tietysti tanssit.

Kurkijokelaissyntyinen, nykyisin 100 km:n päässä New Yorkista asuva Ray Heinonen vietti Suomen itsenäisyyspäivää Karibian risteilyllä. Kaik-

kiaan laivassa oli 5700 matkustajaa ja 2200 miehistön jäsentä.

Oasis of The Seas – laiva on rakennettu Turussa ja lähti neitsytmatkalleen Karibialle joulukuussa 2009. Laivan pituus on 360 m ja sen kokoa on mitattu Suomen eduskuntataloon, niitä mahtuisi laivaan 7 kappaletta.

- Seuraava suomalaistytymä lähtee Karibialle loistoristeilylle vuoden 2012 marraskuun alussa, sinne mukaan vain, Ray Heinonen kehoittaa.

Tässä lehdessä

**Joulu voi
joskus olla
aivan erilainen**

kuin olemme etukäteen kuvitelleet. Tämän sai kokea imatralainen Heinosen perhe, joka menetti vaihto-oppilaana Kaliforniassa olleen Ilkka-poikansa juuri joulun alla 1970-luvulla. Isä Aarne Heinonen kirjoitti koskettavan kertomuksen perheen tunnoista epävarmuuden, jouluvalmisteluiden ja menetyksen keskellä.

Perheen kiirastulijoulusta
sivulla **5**

**”Radiomiesten”
joulu-aatto**

on hymyn huulille nostava tosikertomus siitä, mitä tapahtuu, jos radio ei jouluaattona toimikaan ja millaisia toimenpiteitä ja oheistuotteita sen kuuluvaksi saaminen vaati 1950-luvulla.

Tositarina sivulla **10**

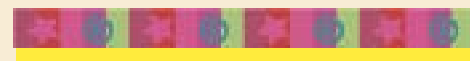
Vielä ehdit hankkia

*Joulu-
lahjat
Kurkijokelaisesta*

Isännänviiri isännälle, edulliset Kurkijoki-sarjan kirjat seuraavalla tai sitä seuraavalla sukupolvelle ja lehti sille, joka ei sitä vielä ole tilannut.

Tutki ilmoitukset ..takasivulla

HUOM!
Seuraava Kurkijokelainen
ilmestyy 13.1.2012.

Toimituksen aukiolo Joulun aikaan
tiistaina 20.12. klo 9-14
torstaina 29.12. klo 9-14

Vuoden alusta normaalisti
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14

Seuraavat lehdet ilmestyvät
13.1., 27.1. ja 10.2.

Hyvää Joulua!

Vuosi on jälleen kerran kulunut todella nopeasti – ihan hurahtanut ohi! Säätiön toiminnassa on ollut monia tilaisuuksia ja hankkeita, joissa suuri joukko talkoolaisia ja vapaaehtoisia on tehnyt suuren työpanoksen. Kiitos siitä teille kaikille mukana olleille! Ilman vapaaehtoistyötä tällaiset toiminnot eivät pysyisi elävinä. Juuri tänään aamulla olin eräällä joulunaluspuuroilla ja torttukahveilla ja siinä pöydässä puhuttiin paljon perinteen tallentamisesta ja vapaaehtoistyötä. Aiheet olivat kaikilla keskustelijoilla erilaisia mutta näkemys oli yhteinen. Perinteiden ylläpitäminen, tallentaminen ja uusille sukupolville käyttökelpoiseen muotoon saattaminen on tärkeää.

Perinteitä on noudatettu myös Kurkijoki-Säätiön tämän vuoden toiminnassa. Alkuvuoden tärkeä tapahtuma oli Valtuuskunnan kokous. Siellä linjattiin tulevaa toimintaa ja sen taloudellisia raameja. Meidän suurin tulolähteemme on Kurkijokelainen lehti ja erityisesti sen tilausmaksu. Tilausmaksuksi vuodelle 2012 on päätetty 44 €. Kesän aikana luotu valtion budjetti vaatii tasapainottuakseen lisää tuloja ja hallitus esittää että lehtien tilausmaksuun lisätään ALV-vero, suuruudeltaan 9 %. Me olemme Säätiössä sitä mieltä että Kurkijokelainen-lehti on yleishyödyllinen ja että sen ei pitäisi kuulua ALV:n noston piiriin. Jos kuitenkin ponnisteluistamme huolimatta kävisi niin että joudumme veron piiriin on meidän nostettava tilausmaksua veron määrän verran jo vuodelta 2012. Vain tällä toimenpiteellä pystymme tuomaan lukijoillemme lehden 24-numeroisena.

Pitäjäjuhlat olivat Loimaalla elokuun alussa ja siellä oli hyvä osanottajajoukko molempina päivinä. Tämä antaa puhtia järjestäjille valmistella kaksipäiväiset juhlat

tulevana elokuun toisena viikonvaihteena. Kotiseutumakat ovat elpyneet pienen suvantovaiheen jälkeen. Viime kesänä lehden lukijamatkoja oli kolme ja niillä kaikilla hyvä osanotto. Myös monet suvut ja muut porukat järjestivät omia matkojaan.

Vuoden suurin ponnistus on ollut ”Perinne eläväksi” – hanke. EU:n suurelta osalta rahoittama hanke (käytännön hankevalvonta ja rahoituspäätökset Varsinais-Suomen ELY-keskuksen ja Jokivarsikumppaneiden kautta) on saatu käyntiin. Kaiken byrokratian hoitaminen on työllistänyt monia henkilöitä mutta nyt on kaikki hyvin ja projekti saatu hyvään vauhtiin. Parasta projektin tähänastisessa toteutumisessa on ollut talkoolaisten aktiivisuus. Museolla on pidetty kolmet valokuvien tunnistamis- ja käsittelytallat ja yhdet arkiston järjestämistallat. Näissä on ollut paljon väkeä ja innostus suuri. Tällä talkootyöllä Säätiö saa kasaan oman panoksensa projektin kustannuksista. Juuri tähän hetkeen sopii hyvin valokuvien henkilöiden ja paikkojen tunnistaminen sillä muutaman vuoden kuluttua muistajia on huomattavasti vähemmän. Kiitos kaikille osallistujille talkootyöstä ja projektiorganisaatiolle järjestelyistä.

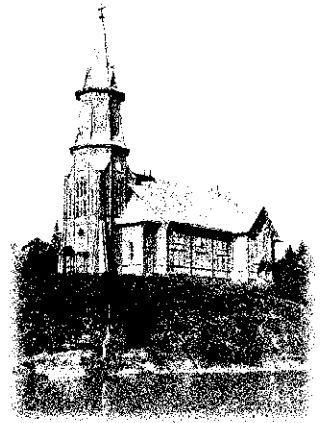
Projekti kestää ensi vuoden loppupuolelle ja ehditte olla mukana vielä valokuvien tunnistamisessa ja Ninan tekemisissä haastatteluissa ja muisteluissa. Olkaa aktiivisia auttaaksenne tulevien sukupolvien juurien etsimisessä!

Hyvää Joulua ja Menestyskystä Vuotta 2012 kaikille Kurkijokelaisen lukijoille!

Lauri Laukkanen

Hartaus 4.
adventtisunnuntaille
18.12.2011

Jumala kanssamme

Lasta odottavat vanhemmat miettivät nimeä uudelle tulokasalleen. Ultraäänitutkimuksessa on selvinnyt, että syntyyvä lapsi on melko varmasti tyttö. Lapsen toisen nimen valinta on helppoa, sillä se on kulkenut suvussa äidiltä tyttärelle jo monen sukupolven ajan. Mutta mikä annetaan kutsumanimeksi. Nimi, josta isä muistaa sen herttaisimman naapurintytön, äidille tulee mieleen luokan ilkein juorukello. Entä pitääkö lapsi itse nimestään?

Joskus lapselle suunniteltu nimi ei tunnukaan yhtään lapsen omalta ja oloiselta hänen synnyttyään. Onneksi vanhemmat voivat vielä vaihtaa sen. Joskus ihminen itse päätyy myöhemmin muuttamaan oman nimensä. Nimi on tärkeä sekä sen antajalle että kantajalle. Se erottaa minut kaikista muista ja siitä tulee osa minuutta. Suurin osa nimistämme on raamatullisia ja niillä on jokin merkitys.

Minkähän nimen Maria ja Joosef olisivat valinneet pojalleen? He eivät saaneet itse nimetä lastaan, vaan enkeli kehottaa Marian raskaudesta hämmennyttynyttä Joosefia antamaan pojalle nimeksi Jeesus. Jeesus merkitsee, että Herra pelastaa. Profeetat olivat käyttäneet hänestä myös heprealaista nimeä Immanuel, joka tarkoittaa: Jumala on meidän kanssamme.

Kun valmistun Jeesuksen syntymäjuhlaan, mieleni kääntyy kaikkein tärkeimpään – siihen, mitä hän merkitsee. Jumala syntyy ihmiseksi tänne meidän ihmislasten joukkoon. Hän syntyy ihmisen pimeyteen, pelkoon ja huoleen. Tuskin hän voi enää lähemmäksi tulla kuin näin iholle asti. Joulun ilo ja riemu tulevat siitä, että Jumala on meidän kanssamme.

Siksi myös meidän nimeämme liitetään Jumalan nimeen. Omalla nimellä kristitty on kastettu kolmiyhteisen Jumalan nimeen ja nimeltä mainiten hänet siunataan kerran kotimatkalta. Jumala on kanssamme alussa ja lopussa, tänään ja ikuisesti. Siksi joulun juhla saa kohtaa alkaa.

Tiina Reinikainen

Tiina Reinikainen on Pielisensuun seurakunnan kappalainen Joensuussa.

Kuolleita

Saara Mirjami VÄISÄLÄ

o.s. Orpana

* 28.5.1942 Kurkijoki
† 21.11.2011 Helsinki
”Hyvä on Herra!
Iäti kestää hänen armonsa,
hänen uskollisuutensa
polvesta polveen.”

Kiitollisuudella Saaraa muistaen
Eino ja Marjatta, lapset perh.
Liisa ja Pertti, lapset perh.
Olavin lapset perh.
Väinön pso ja lapset perh.
Minna ja Arttu

Siunaus 16.12. läheisten läsnä ollessa

Nimi-päivät

Joulukuu

viikko 50

16 pe Auli, Aulikki, Aada
17 la Raakel
18 su 4. adventti-sunnuntai, Aapo, Rami, Aappo

viikko 51

19 ma Iiro, Iisakki, Iikka, Isko
20 ti Benjamin, Kerkko
21 ke Tuomas, Tomi, Tommi, Tuomo
22 to Talvipäivänseisäus, Raafael
23 pe Senni
24 la Aatami, Eeva, Eevi, Eveliina

25 su Joulupäivä

viikko 52

26 ma Tapaninpäivä, Tapani, Teppo, Tahvo
27 ti Hannu, Hannes, Hans
28 ke Viattomien lasten päivä, Piia
29 to Rauha
30 pe Taavetti, Taavi, Daavid
31 la Sylvester, Silvo

Tammikuu

1 su Uudenvuodenpäivä

viikko 1

2 ma Aapeli
3 ti Elmeri, Elmo
4 ke Ruut
5 to Lea, Leea
6 pe Loppiainen, Harri
7 la Aku, Aukusti
8 su Titta, Hilppa

viikko 2

9 ma Veikko, Veli, Veijo
10 ti Nyyrikki
11 ke Kari, Karri
12 to Toini

Kurki-jokelaisen hinta nousee

Kurkijokihallitus päätti kokouksessaan nostaa Kurkijokelaisen kestotilauksen vuosikerran hinnan 44:ään euroon. Saattaa olla, että mahdollisesti tuleva arvonnalisävero vaikuttaa vielä hintaa korottavasti. Arvonlisäveron tilannetta selvitetään vielä. Tilanteesta kerrotaan tarkemmin vuoden ensimmäisessä lehdessä.

Hinnankorotukseen vaikuttavina tekijöinä ovat kustannusten nousu. Postimaksut ovat kahdessa vuodessa nousseet jo useampaan otteeseen samoin muutkin lehteen kohdistuvat kulut.

Säätiölle ei myöskään tule jäsenmaksutuloja, joilla voisi rahoittaa lehteä. Jäsenmaksutulohan ovat monelle yhdistykselle kullannarvoisia rahoituksen tuottajia. Olkoon tämä lehtemme kurkijokelaisille ja hiitolaisille leikkimielisesti sanottuna ”jäsenmaksu kurkijokelaisuuteen ja hiitolaisuuteen”. Hartaasti toivomme, että vastaisuudessaakin löytyy näitä ”jäsenmaksun” maksajia, jotta lehtemme voi edelleenkin ilmestyä ja palvella karjalaisen kulttuurin vaalijana ja tiedottajana.

Esimerkiksi tämänkin Kurkijokelaisen numeron 24 postituskulut maksavat tänään n. 200 euroa enemmän kuin pari vuotta sitten.

Hinnankorotuksesta huolimatta Kurkijokelainen on edelleen halpa lehti verrattuna useimpiin muihin Pitäjälehtiin. Yhden lehden hinnaksi tulee reilut 1,80 euroa.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Korjaus

Aromäen koululaiset 1935

Viime lehdessä julkaistuun numeroituun kuvaan Aromäen koululaiset 1935 on tullut korjaus. Numero 23 on Pauli Sinkkonen, ei Jouko Heinonen, kuten kuvatekstissä luki.

Mitä sillä nykyään saa muuta kuin tuhdin lukupaketin, joka ilmestyy joka toinen viikko – Kurkijokelaisen! Ensi vuonnakin lehtemme ilmestyy 24 kertaa.

Myös ilmoitushinnat nousevat 0,10 pmm/.

Uudet hinnat:

Kestotilaus /määräaikaistilaus kotimaahan ... 44,00
Pohjoismaihin 49,00
Muihin maihin 57,00
Ilmoitushinnat + alv 23 %
mustavalkoiset 0,60 /pmm
värilliset 0,80 /pmm

Vuoden 2012 ensimmäinen lehti ilmestyy 13.1.

Musiikillinen kuva-arvoitus

Mikä tuttu laulu on kyseessä? Vastaus takasivulla.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

TILAUSHINNAT:

vuosi 39 euroa
6 kk 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

16.12. Herran edellä kulkee oikeus, se valmistaa Herralle tien. Ps. 85:14

17.12. "Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi." Joh. 3:30

18.12. - Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel - se merkitsee: Jumala on meidän kanssamme. Matt. 1:23

19.12. Odota Jumalaa! Vielä saan kiittää häntä, Jumalaani, auttajaani. Ps. 42:6

20.12. Sinä päivänä kuurot kuulevat kirjan sanat, sokeat pääsevät synkästä pimeydestä ja heidän silmänsä näkevät. Kurjat riemuitsevat jälleen Herrasta ja köyhimmät iloitsevat Israelin Pyhästä. Jes. 29:18-19

21.12. Toivon Jumala täyttököön ilolla ja rauhalla teidät, jotka uskotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo. Room. 15:13

22.12. Hän ylentää tomusta mitättömän ja korottaa tuhkasta köyhän, sijoittaa heidät ylhäisten joukkoon ja antaa heille kunniasijan. 1 Sam. 2:8

23.12. Minä odotan sinua, Herra, odotan sinua koko sielustani ja panen toivoni sinun sanaasi. Minä odotan Herraa kuin vartijat aamua, hartaammin kuin vartijat aamua. Ps. 130:5-6

24.12. Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus. Jes. 9:1

25.12. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi. 1 Joh. 4:10

26.12. Kallis on Herran silmissä hänen uskollistensa henki. Ps. 116:15

27.12. Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me myös olemme. 1 Joh. 3:1

28.12. Vuodata sydämesi tuska Herran kasvojen eteen. Kohota kätesi hän-

tä kohti lastesi elämän puolesta. Valit. 2:19

29.12. Herra tämän teki, Herra teki ihmeen silmiemme edessä. Ps. 118:23

30.12. Maan ääretkin saivat tietää, että Jumalamme pelasti meidät. Ps. 98:3

31.12. Herra varjelee sinut kaikelta pahalta, hän suojelee koko elämäsi. Herra varjelee kaikki sinun askeleesi, sinun lähtösi ja tulosi nyt ja aina. Ps. 121:7-8

1.1. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hepr. 13:8

2.1. Suuret ovat Herran teot! Joka niitä rakastaa, tutkii niitä. Ps. 111:2

3.1. Herra, sinä olet minun Jumalani! Sinun korkeuttasi laulan, sinun nimeäsi ylistän, sillä sinä toteutit ihmeellisen suunnitelman, kaukaa harkitun, varman ja luotettavan. Jes. 25:1

4.1. Kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa. Naisesta hän syntyi ja tuli lain alaiseksi lunastaakseen lain alaisina elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan. Gal. 4:4-5

5.1. Herran armoitit minä julistan, Herran ylistettäviä tekoja. Jes. 63:7

6.1. Jeesus sanoo: "Minä olen valo ja olen tullut maailmaan siksi, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen." Joh. 12:46

7.1. Hän, Herra, ratkaisee kansakuntien riidat, hän jakaa oikeutta väkeville kansoille lähellä ja kaukana. Niin taotaan miekat auran teriksi ja keihäät vesureiksi. Miika 4:3

8.1. Kun myös Jeesus oli kastettu, niin taivas aukeni hänen rukoillessaan ja Pyhä Henki laskautui hänen ylleen näkyvässä muodossa, kyyhkysen kaltaisena. Luuk. 3:21-22

9.1. Te saatte riemuitten ammentaa vettä pelastuksen lähteistä. Jes. 12:3

10.1. Papit, jotka kantoivat Herran liitonarkkua, seisovat kuivalla maalla keskellä Jordanin uomaa Israelin kansan kulkiessa joen yli kuivaa maata myöten. Joos. 3:17

11.1. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen ylennen. Gal. 3:27

12.1. Johannes näki, että Jeesus oli tulossa hänen luokseen. Johannes sanoi: "Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!" Joh. 1:29

Onnittelut

Oskari Kettunen

Loimaalla täyttää 2 vuotta 17.12.

Mummo ja papa onnittelee.

Salme ja Teuvo Syväsen tyttärentytär

Minka Sundell

valmistui filosofian maisteriksi

Turun yliopistosta 24.11.2011

Antti Söderholm

vannoi upseerinvalan 25.8.2011 Presidentin linassa. 109 kadettia valmistui tuolloin luutnantiksi. Antin mummo Annikki Söderholm on kotoisin Elisenvaarasta ja isoisa Toivo Vehviläinen Kurkijoen Saarekselta.

Olavi Puntalle Kaarina-mitali

Kurkijoella syntynyt Olavi Puntalla on vastaanottanut Kaarina-mitalin ansiokkaas-

ta toiminnastaan Kaarinan kaupungin ja kaarinalaisten hyväksi. Mitalin ojen si kaupunginjohtaja Harri Virta.

Kaarinan Kuusistossa yli 43 vuotta asunut mitalisti on harrastanut musiikkia koko elämänsä ajan.

Hän oli 20 vuotta sitten perustamassa Kuusiston Puhaltajat ry:n, joka tarjoaa kuulijoilleen perinteistä

In memoriam

Saara Mirjami Väisälä

s. Orpana
28.5.1942-21.11.2011

Luon taustaa sille aika-kaudelle, jolloin sisareni syntyi. Olimme eläneet talvisodan ja Keuruulle ja Alastarolle suuntautuneen evakkomatkan sekä kokeneet jatkosodan. Saimme viettää lähes kahden vuoden tauon jälkeen vuoden 1941 joulua omassa kodissamme Kurkijoella.

Seuraavana keväänä, toukokuun 28. pnä 1942, syntyi vanhempiemme kuopus, Saara Mirjami. Saara syntyi maanviljelijäperheeseen Soskuan kylään. Kotitalomme sijaitsi kirkkoherran pappilan naapurina, välissä oli pieni Laatokan lahti. Syntymäpäivä oli kaunis ja lämmin. Kylvöt oli juuri saatu tehtyä, mutta perunat olivat vielä istuttamatta.

Äiti oli hyvin ahdistunut ja kiireinen, isä oli huolestunut ja haki kättilön Kurkijoen kirkolta. Minä ihmetelin, mistä nyt on oikein kysymys. Pian selvisi, kamariin ilmestyi uusi huutava tulokas, jota näytettiin myös vanhimmalle veljellemme. Veljeni Olavi, joka 16-vuotiaana oli meneväinen nuori mies, tuhahti vilkaistuaan lasta, - eihän sillä ole muuta

kuin pyöreä pää ja peppu.

Saara varttui vaatimattomassa kodissamme, joka sijaitisi kauniilla mäellä antaen monenlaiset mahdollisuudet lasten leikeille. Navettaamme takana oli suurenmoinen hiekkakuoppa ja mäki, jossa me lapset laskettelimme iloisina milloin milläkin välineellä. Saara ehti mukaan leikkeihin, vaikka oli vain runsaan kahden vuoden ikäinen, kun jouduimme jättämään taas kotimme. En tiedä, mitä hän muisti niistä muutoista, joita perhe joutui kokemaan, mutta ehkä ne vaikuttivat jotenkin hänen elämäänsä. Eihän hänkään viihtynyt pelkästään kotioiloissa. Kansakoulun jälkeen häntä kiehtoivat käsityöt, joten hän hakeutui Etelä-Hämeen Keskusammattikoulun ompelualalle..

Saara valmisti koulussa ollessaan oppilastyönään silloiselle morsiamelleni Marjatalle hääpuvun. Kun ensimmäinen lapsemme syntyi, oli hän itseoikeutettu Hannan kummi. Koulusta valmistuttuaan, hän hakeutui Helsinkiin töihin. Tällöin hän meni uudelleen koulunpenkille iltaoppikou-

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Joulun lähestyessä

..... Olemme joutuneet itse kukin viimeisen kymmenen vuoden aikana tekemään jouluvalmistelumme monessa eri maakunnassa, erilaisessa ympäristössä ja olosuhteissa. Olemme ehkä omaksuneet uusia tapoja uudesta ympäristöstämme ja antaneet taas omiamme niitä haluavalle.

Aina mieliimme kumminkin heijastuvat kauniimpina nuo muistot kotoisesta karjalaisesta joulusta sen juhlasta ja odotuksesta.

..... Muistamme jokavuotiset pikkujoulumme oman Nuorisoseuramme piirissä niin hyvin. Ne olivat aina yhtä hauskoja ja odotettuja, viettiinpä niitä Aromäellä, Oksentiinmäellä tai Haavikolla. Juhlan tuntu oli aina yhtä aitoa ja puuro hyvää, pukki lystikäs ja antoisa..

Muistamme kirkkomatkat hämärinä jouluaamuina. Kynttilöiden tuikeita talojen akkunoissa, kaikkialla aisakellojen musiikkia. He-

vosia liittyy tienhaaroista katkeamattomaksi jonoksi. Kynttilöin valaistu joulu-kirkko. Vieno urkujen värinä, joka kohoaa ja paisuu voimakkaaksi veisuuksi. Me muistamme elävästi kaiken tämän, voiko meillä vielä tämän rakkaampaa, herkempää muistoa olla.

Me, jotka olemme saaneet parhaimmat vuotemme lapsuuden ja nuoruuden viettää siellä kauniissa maassa omaksua itsellemme sen herkän vastaanottavaisen sielun. Olkaamme kiitollisia huolimatta nykyisistä murheistamme, että meillä on niin paljon kauniita unhoittumattomia muistoja, jotka voimme ottaa esille aina silloin tällöin, kun elämä tuntuu erittäin harmaalta ja arkiselta.

....

H.H.

Kurkijokelainen N:o 41
– 1950, joulukuun 16. päivänä

ja tasokasta puhallinmusiikkia. Olavi Puntalla on toiminut puheenjohtajana alusta lähtien. Kuusiston Puhaltajien ensimmäinen esiintyminen oli Kuusiston kirkolla, jossa oli veteraanikiven paljastus ja sotaan lähteneiden muis-

totilaisuus.

Esiintymisiä on vuosien varrella ollut sekä kotimaassa että ulkomailla erityyppisissä tilaisuuksissa.

Musiikkiharrastus jatkuu aktiivisesti.

luun suorittaen työn ohessa keskikoulun ja lukion.

Häntä kiinnostivat myös kielet, hän kiiruhti Ruotsiin sotalapsena adoptoidun Berthan kotiin. Bertha oli ollut Kurkijoella kansakoulussa luokkatoverini, joka vietiin äitinsä kuoleman jälkeen v. 1944 jo toistamiseen Ruotsiin.

Helsingissä olon aikana Saara vieraili usein myös meidän kodissamme Etelä-Haagassa ja asui ajoittain luonamme. Kun me siirryimme maaseudulle virkatehtäviin, Saara lähti vuodeksi kielikylpyyn Englantiin, Koulutus jatkui sitten kaupallisen tutkinnon parissa.

Englannista palattuaan Saara löysi työpaikan Vaisala Oy:stä. Hänestä tuli myös Raimo Väisälän puoliso. Raimo oli hyvin vieraanvarainen ja sukurakas, joten heidät nähtiin usein myös Saaran suvun tilaisuuksissa. Ennen kaikkea heidän kodistaan tuli meidän maalta olevien sukulaisten vierasmaja Helsingissä käydessämme. Raimo oli aina kohtelias isäntä ja Saara laittoi meille siellä niin kuin oli laittanut aikaisemmin pienissä asunnoissaan kauniit vuoteet pitsilakanoineen ja tarjoili meille herkkujaan.

Saaran ja Raimon yhteinen harrastus oli veneily. Silläkin tavalla he vierailivat sukulaisten luona. Näillä

vierailuilla oli ajoittain mukana myös Minna, joka tuli näin tutuksi monille Saaran sukulaisille. Elämä on kuljettanut itse kutakin omia teitään, mutta nyt olemme yhdessä kokemassa kuoleman viestiä ja pohtimassa elämän syviä totuuksia.

Saara rakasti yhdessä-oloa, mutta halusi vetäytyä myös omaan rauhaansa. Tämä piirre tuli voimakkaasti esille, kun hän jäi yksin Raimon kuoleman jälkeen. Kun hän ei tarvinnut erityisesti apua, hän melkein kielsi tulehasta luokseen. Siitä huolimatta hän oli aina iloinen, kun tulimme kielloista huolimatta häntä katsomaan. Aikaa myöten yksinäisyys, monet säryt ja vaivat kiusasivat hänen elämäänsä. Se näytti joskus suorastaan onnettomalta. Elämän halu ei kuitenkin sammunut, vaan hän taisteli kaikin tavoin elämän puolesta aivan loppuun asti.

Nyt hän on saanut rauhan, tosin yksin hän nukkui pois kodissaan Helsingissä, mutta kaiken todennäköisyyden mukaan verenvuoto aivoissa aiheutti hänelle melko tuskattoman kuoleman. Toivomme hänelle hyvää ja autuasta lähtöä tästä elämästä. Jätämme hänet nyt Herransa huomaan iankaikkista rauhaa nauttimaan.

Eino Orpana

Muistettavaa

Kynttilät syttyvät su.18.12.klo 16 Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä, Keski Porin kirkkopuistossa. Tule sytyttämään kynttiläsi menneitä sukupolvia muistaen. Muistot sanat seurakunnan edustaja. Kaikki ovat tervetulleita. järj. Hiitolan Pitäjaseura ry.

Hiitolan Pitäjaseuran järj. Hengellinen tarinailta aloittaa uuden toimintavuoden ti.10.1.2012 klo 18 Tuomarink. 2 Pori. Vieraina Kari ja Pirjo Paukkunen ja kanttori Juhani Kemppainen. Illan juontaa Liisa Syrjä. Tervetuloa entiset ja uudet tarinoijat.

Hyvää joulua ja onnea vuodelle 2012.

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 263

Kolmen sukupolven klapitalkoot. Elina ja Kai kantavat pöllit koneelle, Veikko ja Ritva hoitavat koneen käyttöä ja Joona tekee raskaamman työn halkaisemalla vänkkyrät klappeiksi.

Klapit lentää, kun Ritva-merkinen kuljetushihna on vauhdissa.

Tarina 90 vuotta vanhasta klapisirkkelistä

80-vuotias Veikko-niminen sirkelimies ja 75-vuotias Ritva-merkinen halkaisu- ja kuljetushihna

Hyvä ystävämme oli Jan Koho, sotilasmestari, ase-seppä Suomen armeijassa eli kapu-ukko niin kuin silloin tavattiin sanoa. Kanta-henkilökunta asui puulämmitteisissä taloissa ja Jan sai määräyksen suunnitella ja piirtää paperille klapi-koneen. Ennen talvisotaa hän toteutti määräyksen, teki piirustukset ja koneen. Sillä tehtiin henkilökunnan klapit siihen asti kun henkilökunta suostui asumaan puulämmitteisissä taloissa.

Kun Jan pääsi eläkkeelle, armeijassa sanottiin, että vie kone mennessäsi eläkepäivien ratoksi, kukaan ei enää asu puulämmitteisissä taloissa. Jan muutti Rauma-le eläkepäiviä viettämään klapi-kone mukanaan. Hän kävi aina Kurki-juhliissa ja kortteerasi meillä. Hän oli hyvin lupsakka mies. "Etkö haluaisi ottaa klapisirkkelä, lahjoittaisin sen sinulle" Totta kai, riemu oli suuri, tähän asti klapit oli tehty pokasahalla ja kirveellä.

Sirkeli 45 vuotta puutoissa Onkijoella

Minä oli Syväsen Konepajalla töissä. Taisto oli silloin

siellä matka-asentajana. Silloin kuormaajat asennettiin aina ostajan kotona. Sanoin Taistolle, että kun käyt Raumalla päin, niin tuo minulle sieltä klapisirkeli.

Annoin osoitteen mukaan. Taisto toteutti pyyntöni ja toi koneen. Taisto sanoi, että onneksi oli taljat matkassa, että saatiin kone auton lavalle. Hän oli luullut, että kone oli sellainen, jonka kaksi miestä nostaa auton lavalle. Tämä oli kooltaan vähän toista luokkaa, pituus 2,8 metriä ja vauhtipyörän halkaisija 1,4 m, jossa kummallakin puolella oli kirves halkaisua varten.

Kone on palvellut minuaikin 45 vuotta eikä muuta huoltoa ole tarvinnut kuin terän kunnostuksen aina parin vuoden välein. Hyvä ystävä ja tosi ammattilainen, Kauniston Erkki takoi terään jännitykset ja teroitti. Hän kysyi minulta eikö olisi syytä päästää vanha palvelija lepoon.

Vastasin, että olet oikeassa. Kyllä nyt riittää tämän teroituksen jälkeen klapi-tekko. Aika oli helmikuuta 2011, kun souvattiin klapiä vielä oikein olan takaa kaikin puolin kaikilla vehkeillä tietysti tasaiseen tahtiin. Vanhat lahoppuut olivat kasvaneet mittoihinsa eikä vanha palvelija enää hyväksynyt luvusta sisäänsä. Ja voi se olla

niinkin, että kuljetushihna ei enää jaksanut nostaa.

Klapisirkeli siirtyi eläkkeelle

Näin tuli uusi tekniikka uunipuulle avuksi. Elina ja Kai kantoivat isot pöllit koneelle. 7-vuotias Joona teki sen raskaamman työn ja halkaisi vanhat koivuvänkkyrät haloiksi.

Oli ilo katsella miten nuorempi polvi hoiti homman nykytekniikalla helpommin kuin ennen pokalla, kiilalla ja kirveellä ne pahat pöllit. Pieni haikeus oli mielessä: täytyykö jo antaa tekniikal-

le periksi! Onneksi yläpää pelaa vielä sen verran, että naurun höräys päälle. Huomaa, että nämä hommat on meikäpojalla tehty. Aikansa kutakin, sanoi pässi, kun päätti leikattiin.

Oli suuri ilo katsella klapi-kasaa, vielä kun saisi ne joskus katon alle. Ei syytä huoleen, vaimo kyllä hoitaa ne sinne.

Lumi sulaa, aurinko lämmittää ja kevät tekee tuloaan Onkijoelle, ei pahempia tulvia. Pikatie on jo aivan sula eli ysitie, mikä kulkee tästä Onkijoen kylän halki. Meidän pihasta on vain 100 m sinne.

Kevät tuo vanhan ihmisen sieluun aina kevät-riemun. On ilo sanoa näin, kun Luoja on ollut armollinen ja suonut vielä tuntea näin. Kukaan ihminen ei voi omalle sairautelleen mitään, vaikka kuinka hyvin sitä hoitaisi. Mutta sitäkö ei voi laskea synniksi, vaikka lumien sulassa Veikko kotipihalta nousee Oiva-polkupyörän selkään ja vilkuttaa Ritvalle. Satulahen nousin kuin varsa vallaton kun menen torille päivystystä vaihtamaan.

Kevätaurinko kuivattaa klapit ja virkistää mielen

Näin elämä soljuu, klapit kuivuvat aikanaan, ne ovat katon alla. Vointi on melkoisen hyvä. Tietysti murheitakin tuli kesän aikana, kun yksi pojista menehtyi Karjalan reissulla. Ihmiselon kimara on aina meille arvaa-

maton etukäteen. Kukaan ei voi sanella sen rataa. Täytyy vain elää mitä tulevaisuus tuo tullessaan, ottaa nöyrällä mielellä vastaan niin ilot kuin surutkin.

Tavallaan Luojakin on vanhan ihmisen puolella, lähiaikojen muisti tekee tepposia! Mutta annas olla kun joku vanha ystävä poikkeaa kylään ja alkaa haastella vanhoista asioista! Muisti kirkastuu, tulee mieleen kun evakkotaipaleen alkuaikoina vanha naapuri tai sukulainen poikkiesi kylään ohikulku-matkalla. Niissä puutteellisissa oloissa ilo oli suuri puolin ja toisin, sitä hetkeä juhliittiin. Naapuri saattoi pois lähtiessään sanoa: "Palaa se sauna vielä meilläkin, tulkaa sitten nauvoja keräämään." Se oli vanhan ajan kyläänkutsu.

Lämpimin terveisin
Veikko

Veikko katselee työn tulosta, puut odottavat, että Ritva-vaimo siirtää ne katon alle suojaan.

Joulu – perinnejuhla

Jokaisella on oma, tärkeä joulu-perinne, josta ei tahtoisikaan luopua. Joillekin se on joulun pakoiu, mutta monille jo jouluun valmistautuminen on osa tuttua joulunviettoa. Joillekin joulu tulee vasta aattona, kun joulu on koristeltu ja kinkku tuoksuu.

Joulun ja jouluperinteiden juuret ovat ajallisesti ja maantieteellisesti kaukana. Jokaiselle sukupolvelle joulu on ollut hieman erilainen, mutta silti joulu on säilynyt yhtenä tärkeimmistä juhlista.

Joulussa on jotakin, joka on kantanut sen perinnettä yli puutteen ja sodan vuosien. Siitä huolimatta, että joulun on pelätty jo kauan hukku-

van ruokaan, krääsään ja kyynisyteen, ihmisten kaipuu "aidon" joulun tunnelmaan ja tuoksuihin on pysyvää.

Miksi joulu ja juuri joulun perinteet ovat säilyneet? Voisiko se johtua vuosittaisesta toistosta, tuttu-jen tapojen noudattamisesta? Miksi sitten niin moni muu vuotuisperinne on unohtunut ja jäänyt pois?

Selitys voisi olla siinä, että jouluna usein toteutuu se, mikä kaikessa perinteen siirrossa on tärkeintä: aikuisten ja lasten yhdessäolo ja yhdessä tekeminen. Lapsuuden muistot ovat mukana jokaisen joulunvietossa ja niiden mukana mielessä säilyvät myös perinteet ja tavat.

Joulun ja sen perinteiden säilymisessä ei ehkä olekaan tärkeintä

se, millä reseptillä lanttulaatikko tehdään (jos tehdään), vaan se että jaetaan joulu yhdessä lasten kanssa.

Tämän joulun salaisuuden ymmärsi myös haapavaaralainen Sikstus Oksa, joka monena jouluna toi joulupukkina tarinoillaan ilon lasten juhlaan. Hän myös halusi tavoittaa joulun herättämät tunteet runoihin, joista tässä yksi.

*Hyvää joulua kaikille,
t. Niina Lehmusjärvi
Perinne eläväksi
–hankkeen projektipäällikkö*

PS: Museo on kiinni ja projekti-päällikkö lomalla pyhien yli. Museo on jälleen auki keskiviikkona 4.1.2012.

Aattona

*Kera talvisen päivän hiljaisen
sulo rauha mun sieluuni hiipi
niin tunnen kuin enkelin kuiske sois
mua hellisi siunaava siipi.*

*Mun rintani sielu on laantunut
saa pyhien sanojen saatto.
On harmaja arki kaikonnut
ja saapunut armahin aatto.*

*Helo Tähtönen kutsuva Betlehemin
mun tietäni viitoittaapi
soi mielessä ihana aavistus
joko sieluuni Jeesus saapi.*

Sikstus Oksa

Kiirastulijoulu

Adventtiaika oli menossa. Lunta oli maassa ja pikkupakkasta oli ollut jo muutamia päiviä. Ilkka-poikamme oli ollut Kaliforniassa vaihto-opilaana elokuusta alkaen. Hän oli ollut hyvin onnellinen päästessään vuodeksi Amerikkaan. Kirjeet, joita hän oli kirjoittanut, olivat täynnä kaikkea sitä uutta, jota hän oli nähnyt ja kokenut. Myös amerikkalaisessa koulussa oli paljon sellaista, jota ei ollut vielä suomalaisessa koulussa. Esimerkiksi jonkinlaiset tietokoneet olivat jo oppilaiden käytössä, näin kertoi Ilkka innoissaan kirjeissään.

Tuli syyslukukauden viimeinen koulupäivä Reddingin lukiossa. Aamupäivän välitunnilla Ilkka lyhyesti kentän pintaan tajuttomana. Pian saatiin ilma-ambulanssi, jolla Ilkka vietiin San Franciscon sairaalaan. Oli joulukuun 19. päivä 1974.

Helena-vaimoni ja minä olimme rotarien pikkujouluissa Imatran Valtionhotellissa. Kesken illan meille kummallekin tuli sellainen tunne, että meidän oli lähdettävä kotiin. Kotiin tultuamme 13-vuotias tyttäremme sai järkyttyneenä kerrotuksi, että Amerikasta oli soitettu. Hän oli mielestään sen verran ymmärtänyt, että Ilkalle oli tapahtunut jotain vakavaa. Pian saa-

”Vähitellen selvisi, että Ilkalla oli aivoverenvuoto, mutta sen vaarallisuutta emme vielä tienneet.

tiinkin puhelu Amerikasta ja Helena ymmärsi, että Ilkalle oli tapahtunut hyvin vakava kohtaus ja hänet oli

viety Yliopiston sairaalaan San Franciscoon. Vähitellen selvisi, että Ilkalla oli aivoverenvuoto, mutta sen vaarallisuutta emme vielä tienneet.

Hoitotoimenpiteitä varten sairaala tarvitsi vanhempien luvan. Kello oli lähellä puolta yötä. Mietin mistä tähän aikaan yöstä saamme todistajat. Viimein kaksi ulkomaankeskuksen virkailijaa lupautui todistamaan nimeämme. Tästä lausun näille tuntemattomille ystäville kiitokset.

Sinä yönä ei paljon nukkuttu. Aamulla oli koulumme joulujuhla. Päätimme, että Helena jää kotiin päivystämään puhelinta ja minä menen koululle. En muista juhlasta mitään, onneksi en ollut ohjelmavastuussa. Olin pääasiassa kansliassa puhelimen ääressä odottamassa tuleeko Amerikasta uutta tietoa Ilkan voinnista. Helena soitti, että oli tullut tieto, että jos Ilkka kestää 8 tuntia, niin olisi toivoa. Pian tuli kuitenkin uusi tieto, että Ilkan tilassa ei ole tapahtunut muutosta.

Aikaeron johdosta seuraavat yöt olivat vaikeita. Soitot Amerikasta tulivat öisin, joskus kaksikin soittoa yössä. Yksi soitto antoi hieman toivoa: 10 tuntia sitten, 17-18 käänne parempaan. Toivo ei kestänyt kauan, saimme tiedon, että aivoleikkausta ei voida tehdä. Miksi? Sitä ei ilmoitettu.

Näin kuluivat joulunaluspäivät. Pelolla odotettiin yöllisiä puhelinsoittoja. Eräänä päivänä saimme puhelinsoitton Tampereelta. Tamperelainen lääkäri, dosentti, kertoi, että hän on ollut samassa sairaalassa lääkärinä, missä Ilkka on nyt potilaana. Hän kertoi

edelleen omaavansa yhteyksiä sairaalaan ja saavansa tietoja Ilkasta. Hän kertoi viimeiset saamansa tiedot ja ne olivat huonoja: Ilkka ei vastaa mihinkään hoitotoimenpiteisiin.

Jouluaatto oli parin päivän päästä. halusin joulu kuusen tilanteesta huolimatta. Kävin hakemassa sen parin ystäväni kanssa mökin tontilta, jossa kasvoi runsaasti kuusia. Silloin ei ollut kännyköitä, joten emme tienneet, oliko päivän aikana tullut uusia tietoja Ilkan tilanteesta.

Tuli tieto, että Ilkka oli hengityskoneessa ja syvässä tajuttomuudessa. Myöhemmin tuli tieto, että aivofilmi on 0.

Pahin oli vielä edessä. Meiltä vanhemmilta vaadittiin tieto siitä: Annammeko lääkäreille luvan irrottaa koneet Ilkasta.

”Pahin oli vielä edessä. Meiltä vanhemmilta vaadittiin tieto siitä: Annammeko lääkäreille luvan irrottaa koneet Ilkasta

Suomen konsuli Arjas, joka oli hyvin perillä Ilkan tilanteesta sanoi: ”Mahdoton kysymys vanhemmille.” Ei meistä kummastakaan ollut sen luvan antajaksi.

Tuli Jouluaatto. Perheemme oli kutsuttu ystäväperheen luokse aattoillaksi.

Konsuli Arjas kertoi käynnistävän Ilkan luona: ”Tämä on tärkeätä; Ilkka on poissa, lähtenyt, nukkunut pois. Itsellänikin tuntui voimakas kokemus, että Ilkka oli jollain tavalla läsnä, mutta ei enää sidottuna tuohon maalliseen muotoonsa, jonka sydän lääketieteen

Iloinen Ilkka Kaliforniassa syksyllä 1974.

ihmeellä heikosti sykki.”

Emme ehtineet vielä lähteä, kun tuli soitto: ”Ilkan sydäntäkin on lakannut toimimasta.”

Ilkka oli päässyt ikijouluun, jonne mekin toivotavasti joskus pääsemme. Vaikka tätä tilannetta pelkäsimmekin, niin toiselta puolelta tunsimme helpotusta. Viikon kestänyt tuska ja epä tietoisuus oli päättynyt. me emme näkisi Ilkkaamme enää elävänä täällä ajassa, mutta toivottavasti kerran ajan rajan tuolla puolen ikuisuudessa.

Tästä alkoi pienentyneen perheemme joulun vietto. Kuusessamme oli vain yksi elävä kynttilä. Se antoi pienen valotuikun perheen sysimustaan ja pimeään jouluun. Joululahjat jaettiin, mutta eivät ne sinä jouluna iloa tuottaneet. Yritimme Helena kanssa peittää syvimmän tuskamme Sirkulta, mutta lienemme siinä hyvin huonosti onnistuneet.

Elimme kuin sumussa. Onneksi oli joululoma ja tänä aikana saimme kootuksi itsemme kevätlukukautta

Ilkka ja Keelinien lapset leipomassa suomalaista pullaa.

varten.

Joulun jälkeen tuli ”Ilkka kotiin” kauniissa metalliarkussa. Rakas Ilkkamme nukkui rauhallisena, kun jätimme viimeisen tervehdyksemme hänelle.

Ilkkamme siunattiin haudan lepoon Loppiaisena 1975. Pekka-pappi sanoi siunauspuheessaan:

”Taivas rikastui, mutta maa köyhtyi.” Viimeisen palveluksen Ilkalle tekivät hänen partiotoverinsa kantaessaan Ilkan arkun Ilkalle rakkaan isänmaan poveen laskettavaksi.

Aarne Heinonen

Ilkan partiotoverit kantoivat Ilkan laskettavaksi Isänmaan multa.

Vanhemmat ja Sirkku-sisko jättävät viimeisen tervehdyksen Loppiaisena 1975.

Kuva: Pekka Kyytinen/Kurkijoki-museon arkisto

Joulumuisto

En minä tietänyt silloin, yhdeksänvuotiaana, että maailmassa on niin paljon valoa.

Ne loistivat jouluaamuna Kurkijoen kirkonmäellä sankarihaudalla olevassa kuusessa. En minä tiennyt, että oli vielä suurempi määrä valoa, ennen kuin menin sisälle kirkkoon. En minä tiennyt, että urut pauhaavat niin mahtavasti ennen kuin musiikki alkoi. En minä tiennyt, että jouluvirsi voi kaikua niin mahtavana kun kirkkokansa sen veisasi.

Jo kirkkomatka oli elämys, tähtikirkkaassa pakkasyössä reessä veljeni kanssa vällyjen alla aisakel-

lon helistessä, isän turvallisessa kyydissä matkan taistuesssa.

En minä tiennyt silloin, että tuo oli lajissaan viimeinen joulu. Jo seuraavana jouluna ei ollutkaan joulurauhaa. Kaukaa kuului tykkien jyly ja lähempää pommien pauke. Eikä isäkään ollut joulukirkkoon lähdyssä. Hän oli kaukana ”siellä jossa-kin”.

Tuon alussa mainitsemani joulun jälkeen olen elänyt yli 70 joulua, erilaisia, aluksi vierailta veräjillä ja myöhemmin omassa kodissa, nyt jo neljännessä, mutta parhaiten on mieleeni jäänyt tuo alussa mainitsemani joulu.

Arvi Heinonen

Hyvää Joulua
ja Rauhallista
Uutta Vuotta

Hiitola-säätiö

Rauhallista Joulua ja
Menestystä vuodelle 2012
toivottaa

Hiitolaiset ry hallitus

Toivotamme kaikille sukulaisille ja tuttaville

Hyvää ja Rauhallista Uutta Vuotta 2012

Kurkijoki

Teuvo ja Aili Ahokas, Mikrilä ja Johannes - Loimaa ***

Anna (s. Merta) ja Eino Anttila, Marianvaara ja Loimaa - Lavia ***

Helena Aro, äiti Helmi s. Hämäläinen Titto ja isä Arvi Elisevaaran Sopen ryhmästä - Turku ***

Elsa (s. Siitonen) ja Esa Asikainen Alho - Simpele ***

Unto Aulasuo, Haapa-vaara - Loimaa ***

Tamara Braunkova, Vätikkä, Masun mökki - Turku ***

Antti ja Marjatta Eklund, Rummunsuo ja Alastaro - Loimaa ***

Elisenvaaran Martat ry ***

Hilkka ja Ilmari Hamunen, Oripää ja Lapinlahti - Raisio ***

Senja (s. Hongell) Hangasoja, Mikrilä - Helsinki ***

Carita ja Pertti Hartikka, Otsanlahti - Mäntsälä ***

Airi (s. Ristolainen) ja Arvi Heinonen, Alho ja Savoja - Loimaa ***

Raija Hjelm (s. Hartikka), isä Otsanlahdelta - Pöytyä, Kyrö ***

Rosa Hongell, Mikrilä - Loimaa ***

Saimi (s. Hämäläinen) ja Erkki Häyhä, Aromäki - Loimaa ***

Irja Iivonen ja lapset ***

Maija (s. Häyhä) ja Valto Inki, Savi ja Aura - Turku ***

Vieno (s. Laurinen) ja Taisto Jantunen, Suojärvi Ignoila ja Marianvaara - Hämeenlinna Tuulos ***

Irja Jokinen, Huutomäki - Loimaa ***

Toivo ja Aune Järvinen, Sorjo ja Metsämaa - Loimaa ***

Pirkko Kaartinen, äiti Kurkijoki, isä Jaakki-ma ja Reijo Mälkiä, äiti Orimattila, isä Kirvu - Helsinki ***

Kalakurjet ***

Eevi (s. Parikka) Kemppinen, Kurkijoki - Loimaa Markku Kemppinen - Loimaa Janne Kemppinen ja Marketta Tunnela - Loimaa ***

Hannu Kemppinen ja Anja Lammela, Koski TL, Hannun vanhemmat Kurkijoelta - Koski TL ***

Marjatta ja Pentti Kemppinen, Marianvaara ja Savoja - Loimaa ***

Alli (s. Äikää) Kihlanki, Elisenvaaran Amerikka - Loimaa ***

Eeva Kohopää (s. Kojo), Lapinlahti - Valkeala ***

Aaro ja Terttu Kojo, Tervu - Juupajoki ***

Pentti Kojo perheineen, Lapinlahti - Jaala ***

Kauko ja Salli (s. Laine) Kononov, Elisenvaara ja Loimaa - Loimaa ***

Elsa (s. Kemppinen) ja Väinö Koskinen, Aromäki ja Loimaa - Loimaa ***

Osmo ja Arja Kuosa, Osmon sukujuuret Soskualta - Turku ***

Kerttu Kylliäinen, Haapavaara - Järvenpää ***

Marjaliisa (s. Kiiski) ja Pentti Laine, Elisenvaara ja Helsinki - Helsinki ***

Lauri ja Tuula (s. Suikkanen) Laukkanen, Laurin isä Ihojärveltä ja äiti Titosta, Alastaro ja Joutseno - Raisio ***

Niina Lehmusjärvi, Liperi - Ilomantsi ***

Loimaan Seudun Karjalaseura ry ***

Leena (s. Karjalainen) ja Martti Meskanen, Sakkola ja Korpisaari - Mellilä ***

Elvi Miikkulainen, Elisenvaara - Loimaa ***

Jouko ja Pirkko Miikkulainen, suku Kurkijoelta - Helsinki ***

Eila (s. Kiiski) ja Raimo Mäkinen, Savoja ja Karinainen - Pöytyä ***

Anna-Maija Nurminen-Lempinen (s. Mielonen) perheineen, isä Aromäeltä - Espoo ***

Marjatta (s. Hannus) ja Eino Orpana, Ikaalinen ja Soskua - Espoo ***

ulaisille,
le

Joulua

2

Paula Penttilä,
Lappeenranta
* * *

Pirkko Piik,
Lappeenranta
* * *

Hannele ja Markku
Poskiparta, Turku ja
Markun sukujuuret
Marianvaarassa –
Loimaa
* * *

Parturi Poskiparta –
Kiitokset asiakkaille
kuluneesta vuodesta
* * *

Teuvo Poskiparta, van-
hemmat Marianvaa-
rasta – Loimaa
* * *

Terho Poutanen,
Räihävaara – Helsinki
* * *

Airi (s. Heinonen)
Pullinen ja Veikko
Niiranen, Haapavaara
ja Kuolemanjärven
Huumola – Loimaa
* * *

Seppo Rautiainen,
Aromäki - Loimaa
* * *

Saini ja Martti Repo,
Loimaa ja Elisenvaara
– Loimaa
* * *

Pirkko (s. Tirri) ja Pekka
Riikonen, molemmat
Otsanlahdelta –
Pöytyä
* * *

Rauni (s. Lahtinen) ja
Leo Ristolainen, Loppi
ja Metsikko – Loppi
* * *

Aili Ronkainen, Pohji -
Pöytyä
* * *

Timo ja Hannele
Rouhiainen
perheineen, Timon isä
Raholasta – Oripää
* * *

Raija (s. Vaittinen) ja
Jaakko Sainio, Mikrilä
ja Kalanti Kallela -
Lempäälä
* * *

Riitta Sainio (s. Suveri)
perheineen, isä Elisen-
vaaran Sikiönmäeltä
– Helsinki
* * *

Sylvi (s. Tuomainen)
Sainio, Elisenvaaran
Kamarahko - Tuusula
* * *

Leena (s. Poutanen)
ja Aarno Salonen,
Leenan juuret
Tervussa, Vampula
ja Lahti, – Loimaa,
Virttaa
* * *

Eero Sinkkonen, juuret
Kurkijoella - Turku
* * *

Helena ja Jouni
Sulavuori perheineen,
Ruokolahti, Somero –
Loimaa
* * *

Laila (s. Syrjänen)
Suutarinen,
Marianvaara – Vantaa
* * *

Säkkijärvi-lehti,
Lappeenranta
* * *

Annikki (s. Kylliäinen)
Söderholm,
Elisenvaara – Lahti
* * *

Ritva-Liisa, Antti ja
Ada Tavaila, Tervu
– Espoo ja Saarijärvi,
Joulutoivotukset
kesäkuun lukijamatka-
kumppaneille!
* * *

Anja (s. Savolainen)
Valoaho, Ihojärvi -
Naantali
* * *

Vilho Varjus, Riekkala -
Nakkila
* * *

Anna-Maija ja Jukka
Veikkolainen, juuret
Raudussa (Anna-
Maija) ja Kurkijoella
(Jukka) – Loimaa
Kojonkulma
* * *

Jaakko ja Sirpa
Veikkolainen,
Luhovaara ja Laitila -
Alastaro
* * *

Pertti Veikkolainen, Alho
Latunmäki - Imatra
* * *

Eino ja Rauha Vepsä,
Haapavaara ja Juuka
– Loimaa
* * *

Esteri Äikää (s.
Nielikäinen),
Alhonsalo – Loimaa
* * *

Kari ja Tuire Äikää
sekä nuoret,
Karin vanhemmat
Kurkijoelta, Tuire
Salosta - Loimaa

Hiitola

Hiitolan Pitäjäseura ry
Hiitola, Hallitus Pori
– Jäsenet kautta
Suomen
* * *

Rauni (s. Tutti) Kaija,
Mustola – Ulvila
* * *

Anja (s. Tattari)
Karlsson perh.,
Nehvola - Pori
* * *

Terttu (s. Tattari)
Ketola, Nehvola -
Pori
* * *

Raija (s. Tattari)
Laaksonen ja Viljo
Ylönen, Nehvola
ja Parikkala
Lamminsalo – Pori
* * *

Mauri ja Tuija
Lankinen, Kavonsalmi
– Ulvila
* * *

Lauri ja Anja Nolvi,
Hiitola Peräkylä –
Pori
* * *

Milja (s. Hänninen)
ja Heimo Peltomaa,
Ulaskanniemi ja
Kullaa – Pori
* * *

Airi (s. Tattari) ja
Pertti Vihavainen,
Nehvola ja
Haapalahti – Ulvila

Joulumuistot

Kerron joulumuistoni vuosien takaa.
Olin lapsi ikävuosiltani neljä, viisi ja
korvaa niin kovasti viiksi.
Äiti kamferitippoja lämmitti hiilloksen luona,
niitä korvaan tiputti iltana tuona.
Peitti sänkyyn lapsensa, jo taukosi itku.

Kului vähäinen hetki, mutta sitten kuului kulkusen helinä,
jo aukesi uksi
sisään kopsutti oikea kippurasarvinen tallipässi.
Veti perässään vesikelkkaa, jossa kori – ihan tosi!
Siihen unohtui korvakipu, pois peiton alta jo tupaan toisten luokse.

Tuvassa tuoksui joulukuusi. Oli vieraana ystäväperhe ja lapset.
Tuvan perälle isä kantoi olkikupoja kaksi.
Jo alkoi riemu ja peuhu.
Äiti torui; teit tupamme sotkuisaksi.
Mutta siinä leikissä oli lahjat pienet,
sillä ilo ja leikki nyt täytti kaikkien mielet.

Oli mieleen jäänyt eräs aatto. Oli ruokittu karja, lypsetty lehmät
saunassa käyty ja vaihdettu puhdasta ylle.
Isä pyyteli hiljentymään illalliselle.
Hän ensin avasi mustakantisen Raamatun, josta meille luki tutun
jouluевангелиumin.
Se tuntui juhlalliselta.
Vaik oli kaikki muu vaatimatonta.
Tunsimme silloin, ettei joulu olekaan lahjakasoissa ja herkuissa niin
monissa.
Joulu on siinä hartaassa hiljaisuudessa, kun muistamme Jeesus-lastaa.
Se lapsen mieleen loi turvallisuutta.

Kerran tuo isoveljeni Toivo kainosti esitti toivomuksen ennen joulua.
Olispa viulu, jota soittaa. Tulipa sitten aattona pitkä laatikko,
jota hän ihmetellen varoen avasi. Voi ihme ja ihastus;
siellä oli tuo kaivattu viulu. Sitä silitti veli,
kosketteli kieliiä ja sitten huokaisi: ”kun osaisin soittaa”.
Tuli aika levolle mennä, sammuiivat valot.
Hetken kuluttua hiljaisuudesta kuului vienoa viulun ääntä.
Isä tuvan oven raotti salaa.
Siellä tuvassa kynttilät kuudessa paloi
ja viulunsoittaja keinussa soitteli enkelivirttä.

Tuli sitten tuo musta vuoden 1939 joulu.
Aaton vietimme tavan mukaa hiljaa,
illan hämärässä. Tuli jouluaamu ja kello jo kymmentä löi.
Alkoi hälytyssireeni soida. Tuli kiire suojaan maan alle.
Siellä kuulumme tuon loputtoman koneiden jyrinän. Maa tärisi.
Vähäinen ilmatorjunta yritti suojella kotien joulurauhaa.
Tuntien kuluttua tuli vihdoon hiljaisuus, astuimme ulos ja:
aukeni eteemme hirveä tuho, savu kohosi korkeuksiin,
avun huutoja kuului, missä ihmiset loukossa vaikeroti.
Isä ja veljeni lapioineen apuun riensi.
Niin meni se Joulu – ja Uusi Vuosi.

Tuli vihdoon rauha ja alkoi evakkotaival. Keski-Suomessa kaukana
maalla, suuren talon pienessä kamarissa oli joulu.
Yksi kynttilä paloi ikkunalla. Saviruukussa uunin hiilloksella
paistui ohrapuuro. Sen silmäksi nokare voita
ja jouluateria oli valmis. Syötyämme isä lausahti hiljaa:
”Olkaamme kiitollisia Jumalalle, joka varjeli meidän maata ja
kansaamme.
Saamme rauhassa viettää tätäkin Joulupäivää.”

Aino Julkunen-Mård

Kuvat: Sirkka Poutasen albumi

Sirkka Poutanen:

Muistipaloja 60 vuoden takaa Osa 2.

Hankala matka evakkoon

Lähtöä Särkijärveltä 1940 en tarkalleen muista. Minulla on sellainen muistikuva, että naapurimme Kemppisen Jussi kävi sanomassa 12.3.1939, että nyt on lasten ja vanhusten lähdettävä.

Meillä sattui olemaan kylässä isän serkun poika Toivo Littunen morsiamensa kanssa. Toivo oli lomalla rintamalta. Äiti lähti hevosella viemään meitä lapsia aamuyöllä kohden Parikkalaa, Littusten jäädessä karjaa hoitamaan.

Aamu ehti valjeta, ennen kuin kerkisimme Parikkalaan. Matkalla piti pysähtyä pari kertaa, kun kuului lentokoneen ääntä, olihan silloin vielä sota. Äiti komensi meidät tien viereen lumihankeen ja peitteli lakanaalla.

Saavuimme muistaakseni Koitsanlahteen jollekin koululle, jonne piti jäädä päivän ajaksi koneilta suojaan. Koululla aikuiset kokoon tuivat kuuntelemaan uutisia radiosta, jossa ilmoitettiin, että sota oli loppunut.

Joku aluepäällikkö tuli ilmoittamaan, että vanhukset ja lapset kuljetaan tästä eteenpäin, mutta muiden pitää palata koteja tyhjentämään. Niinpä äiti pyysi Jääskeläisen Eevaa ottamaan minut ja Toivon huostaansa, kun Eevalla oli pojanpoikansa Taavi, eikä hän voinut palata.

Äiti lähti hevosen kanssa takaisin kotiin. Niinpä me kuljimme Jääskeläisen Eevan ("Ievan") mukana.

Meidät kuljetettiin Piekämäen lähelle jollekin koululle. Tie sinne oli niin lumen tukkima, että ei meinattu jaksaa kahlata. Silloinhan ei koulua pidetty.

Olimme majoitettuna sinne pari viikkoa.

Nukuimme siskonpetissä lattialla kuin silakat suolassa, ja meitä oli paljon. Muonituksesta en muista muuta kuin sen, että jotain parsakeittoa siellä ainakin tarjottiin ja se oli pahaa! En ole vielääkään ihastunut parsaan. Parsat olivat ulkomailta lahjoituksina saatuja säilykkeitä. Eihän sen ajan ihmiset olleet sellaisia ikinä nähneetkään, joten ne syrjäkylän naiset eivät osanneet valmistaa niistä ruokaa. Perunatkin olivat palettuneet, ja meitä syöjiä oli paljon.

Lapset ja vanukset sijoitettiin tällaisille syrjäkylille pois jaloista, kun perässä tulivat armeijan joukot, evakot koko Karjalan alueelta ja karjaakin kaikki tiet täynnä.

Kodin tyhjennystä

Äiti tyhjensi kotia ja ajoi tavaroita minkä ehti Alhon asemalle, jonne oli seitsemän kilometriä. Tavarat koottiin kasoihin asemalle, josta ne sitten lastattiin junavaunuihin, mikäli kalustoa saatiin. Autojahan ei silloin ollut siviilikäytössä.

Junista tavarat purettiin ihan sattumanvaraisesti asemille röykkiöihin. Isäkin ehti kotiin ihan ennen viimeistä lähtöä. Viimeksi teurastettiin kaikki pienkarja: siat, vasikat, lampaat, kissat ja koirakin.

Lehmät otettiin mukaan. Kanoja eivät saaneet kiinni, joten ne jäivät navettaan. Äiti kantoi kymmeniä ämpäriä viljaa lehmien ruokintapöydälle, mutta kyllä ne varmaan palettuivat, kun ei muuta karjaa ollut.

Lehmiä kuljetettiin mukana Parikkalaan saakka, mutta kun ne otettiin läm-

pimästä navetasta yli 30 asteen pakkaseen ja lumihankeen kahlaamaan, niiltä jäättyivät utareet ja jalat, ja ne piti teurastaa.

Parikkalassa Joukiinsalmen meijeriin oli perustettu kentäteurastamo, jonne jäi suuri osa karjalaisista lehmistä. Nyt isällä ja äidillä oli enää hevoset, kaksi aikuista ja kaksi varsaa.

Isä ja äiti pääsivät jossain vaiheessa junaan ja heidät vietiin Jyväskylään. Sieltä isän käskettiin mennä Laukaalle ja äidin Viitasaareen. Äiti kuitenkin kieltäytyi jatkamasta perhettä, kun lapsetkin ovat kateissa. Hän sai jäädä Jyväskylään, kunnes pahin ruuhka olisi ohitse.

Uuden rajan pinnassa odottavat lapset ja vanukset oli määrä kuljettaa Jyväskylään, kun tulee rauhallisempaa. Taulumäen kirkossa Jyväskylässä oli väliaikainen majoituspaikka. Ihmiset saivat nukkua kirkon lattialla, mutta oli kuitenkin katto päällä.

Kirkosta käsin äiti kävi asemalla aina, kun sai tietää, että idästä päin tulee evakkojuna. Hän kulki parin viikon ajan pitkin härkävaurivejä ovelta ovelle kysyen lastensa perään. Lopulta vastattiin, että täällä on. Niin me menimme Viitasaarelle. Emme olleet siellä kuitenkaan kauan, kun isä ei saanut tulla sinne. Niinpä me muutimme Laukaalle isän luo.

Evakossa

Isä myi Laukaalla varsat ja toisen aikuisen hevosen ja meni jäljelle jääneen hevosen, Perhon, kanssa Vaajakoskelle SOK:n tehtaille töihin.

Vaajakoskella me asuimme tehtaan asunnossa, jossa

Mikko Poutasen uusi talo Särkijärvellä 1943. Ktkemässä lapset Sirkka ja Toivo.

oli luteita sekä rottia. Äiti oli tehnyt hapanleipätaikinan puusaaviin yöksi happanemaan ja nosti sen hellan päälle yöksi. Kun aamulla heräsimme, siellä uiskenteli iso rotta. Se yritti kiivetä reunoja pitkin ylös, mutta ei päässyt. Harmitti, kun jauhot olivat kortilla ja menivät hukkaan.

Vaajakoskella olimme vuoden, kesästä 1940 kevätalveen 1941. Keväällä 1941 muutimme Pöytyälle, josta piti saada pika-asutustila.

Asuimme Karhunojalla

Verhon talossa. Talossa oli vain isäntä, joka oli kihloissa oleva nuorimies. Hänellä oli karjakko ja pari työmiestä. Äiti hoiteli emännän tehtäviä ja isä oli talon töissä sen kesän.

Kesällä 1941 juhannuksen aikaan syttyi jatkosota. Talon isäntä oli luutnantti ja joutui ensimmäiseksi lähtemään sotatehtäviin. Hän sanoi lähtiessään, että koettakaa hoitaa taloa kuin omaanne hoitaisitte; eihän kotiin jäänyt ketään omaa väkeä.

Takaisin kotiin Kurkijoelle

Kurkijoki vallattiin takaisin 9.8.–13.8.1941.

Olimme Pöytyällä vielä sen kesän, mutta syksyllä lokakuussa tuli määräys, että isän pitää lähteä Kurkijoelle hevosten kanssa venäläisten sinne kylvämiä viljoja ja perunoita korjaamaan. Äiti ja me lapset emme saaneet sinne mennä. Nyt isä ja äiti ostivat 2 lehmää, 2 lammasta ja possun, jotta olisi karjan alkua, kun Karjalaan kerran pääsee takaisin.

Laitoimme karjan rautatiehärkävaunuun entisten naapureiden Kemppisten kanssa. Äiti jäi Pöytyälle, koska hänellä ei ollut lupaa paluuseen.

Me lapset lähdimme isän mukana. Matkustimme härkävaunussa eläinten muka-

na. Rajalla Parikkalassa oli passin- ja paluuluvantarkastus. Kun isä ja Kemppiset menivät toimistoon pape-reita näyttämään, me lapset menimme piiloon, kun meillä ei ollut kulkulupaa. Minä menin sikalaatikkoon, Toivo lammastaatikkoon ja Kemppisen Erkki hevosten taakse. Tarkastajat kävivät ovelta katsomassa vaunuun, mutta eivät onneksi tulleet sisälle.

Kurkijoella emme vielä saaneet mennä kotiin, kun siellä ei ollut siivouspartio käynyt. Niin asuimme Kemppisillä. Kunnantalolla oli sanottu, että lapset eivät saa palata, joten äitikään ei saa lupaa, mutta kun kuulivat, että lapset ovat jo siellä, ei estettä ollut.

Toisin kuin monet muut Kurkijoen talot, kotitalomme oli säilynyt ja oli siivouksen jälkeen asuttavassa kunnossa. (?)

Syksy 1941 oli lämmin, maa ei jäänytynyt ollenkaan. Lumi tuli 20. päivä lokakuuta sulaan maahan, joten venäläisten istuttamat perunat säilyivät maassa kevääseen saakka palettumatta.

Venäläinen siviiliväestö oli lähtenyt kesäkuun lopussa, mutta he olivat kylväneet viljaa sekä istuttaneet perunaa. Suomalaiset yrittivät korjata satoa. Heinääkin niitimme sieltä lumen seasta, ruskeaa kortta, jotta olisi karjalle jotain purtavaa.

Sirkka Poutasen koulukuva Alholta 1943. Pystyviivojen alla vasemmalla Sirkka Poutanen, oikealla Helvi Sinkkonen, jonka kanssa Sirkka joutui uhkaavaan tilanteeseen Ristolaisen pellolla 1939.

Poutasen pihanurmikolla 1943. Vasemmalla Toivo Kyytinen, kissaa ruokkii Sirkka Poutanen, edessä Pekka Kyytisen vaimo Toini Kyytinen. Vasemmalla riihi, jossa Poutaset asuivat uutta taloa rakennettaessa. Valok. Pekka Kyytinen.

Äiti kävi kaivamassa perunaa lumikinoksen alta pitkin talvea. Toivo laski mäkeä äidin kaivaessa perunaa, lumipaakat olivat hänelle tankkiesteitä.

Kyllä siitäkin talvesta selvitettiin ja pääsimme omaan kotiin asumaan.

Kun tuli lunta, niin pus-karyssätkin saatiin kiinni, kun jäljet paljastuivat. Kotona oli käyty yön aikana.

Jatkosodan aikana elimme tavallista elämää, kun rintamalinjat olivat kaukana Itä-Karjalassa. Eivät lentokoneetkaan olleet sellaisena kiusana kuin talvisodassa. Kyllähän ne pommittivat Elisenvaaraa ja Hiitolaa, mutta eivät niin hanakoita olleet kylissä ampumaan kuin talvisodassa.

Kirjoitettu vuonna 2000.

Sirkka Poutanen Särkijärven hangilla. Sukset helpottivat koulumatkaa silloin, kun ei taksikuljetuksia ollut. Valok. Pekka Kyytinen.

Maatöitä Särkijärvellä jatkosodan aikana. Selin Jaakko Kesseli, aurassa Mikko Poutanen, Helvi Kiiski taluttaa hevosta, Toivo Poutanen kylvää. Taustalla Kyytisen talo. Valok. Pekka Kyytinen.

Kurkijoen naiset olivat taitavia käsistään Käsityötaidot kunniaan

Tähän saakka liian vähälle huomiolle ovat jääneet taidokkaat kudonnaiset, joita tehtiin pellavasta ja villasta. Lähes joka talossa olivat kangaspuut, isommissa paikoissa jopa useampia ja niiden penkeillä taitavat kutojat paukuttivat monenlaisia kankaita erilaisiin tarkoituksiin. Tehtiin hienoja pöytäliina-, ikkunaverho- ja lakanakankaita, huiveja, mattoja, ryijyjä, hevosloimia ja tietysti kankaita juhla- sekä arkivaatteita varten. Päivät pitkät talvisaikaan kuului sukkulan suihke ja pirran pauke tupien nurkista ja tuli näyttävää tulosta.

Monessa talossa ommeltiin itse kudotuista kankaista myös vaatteet talonväen tarpeisiin. Pellava kasvatettiin omalla pellolla ja villa saatiin usein omista lampaista. Oli siinä monenlaista vaihetta, ennen kuin ne olivat kauniina kankaina käyttäjiensä ilona.

Äidit opettivat taidot tyttärilleen ja nämä taas omille lapsilleen. Näin ketju jatkui ja jatkuu yhä edelleen suku-

polvelta toiselle. Varsinkin joulun lähestyessä kudottiin joulupukin konttiin taidokkaita töitä lahjoiksi. Usein liinoja koristeltiin vielä merkklauslangoilla ja näyttävillä reunuspitseillä. Ja morsiamien kappioarkut täyttyivät arvokkailla käsitöillä.

Professori **Tapio Hämynen** kirjoittaa teoksessa **Karjalan monet kasvot** (V P 2000) seuraavasti: ”Laatokan Karjalassa Kurkijoki kehittyi kudontateollisuuden keskuksiksi. Sieltä myytiin sarkaa ja sarssia sekä hameita koko maakunnan alueelle ja maakauppiaiden välityksellä myös Venäjälle. Martat olivat täälläkin innostamassa kankaankudontaan, sillä he pitivät kudontakursseja 1900-luvun alussa ja heidän toimestaan hankittiin malleja ja lankoja sekä välitettiin valmiita tuotteita.”

Tuo edellä oleva tieto pysäytti ajattelemaan karjalaisten naisten suurta osuutta jopa perheen rahatalouden merkittävänä täydentäjänä. Marttayhdistys perustettiin

Kurkijoelle jo 1905, joten se oli yksi Suomen vanhimista ja yhä edelleen toimivista Marttayhdistyksistä. Martta-toiminta laajeni Kurkijoella vuosien mittaan ympäri pitäjää.

Kurkijoen ja Elisenvaaran Martat jatkavat ansiokkaasti toimintaansa yhä edelleen Loimaan seudulla välittäen myös käsityön jaloja taitoja nuoremmille polville.

Niitä uusia nuoria Marttoja yhdistykset kaipaavat lisää toimintoihinsa, jotta hyvät opit ja taidot saisivat jatkajia ja siten kunniakkaat perinteet siirtyisivät uusille polville.

(Sarssi = silkkinen, alkuaan ohut silkkihoimeen vilakuteella kudottu kangas. Nykyisin tunnetaan sarssin nimellä useimmiten puuvillahoimeen kudottu toimikas kangas.)

Eino Vepsä

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti.

Postista saa ”Osoite muuttuu” -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi

”Radiomiesten” Jouluaatto

Lettiin vuotta 1956 eteläpohjanmaan rajapitäjässä, johon olimme 7 vuotta aiemmin kotiutuneet. Äitimme oli joutunut sydäninfarktin vuoksi kunnansairaalaan. Silloin ei tunnettu liuotushoitoja, pallolaajennuksesta puhumattakaan, joten äiti joutui olemaan viikkokaupalla sairaalahoidossa ja jouduimme siskon kanssa hankkimaan kauppaamme hoitajan ollessamme itse koulussa.

Joulu lähestyi ja aiemmin talossamme vuokralla ollut perhe oli kotimme tilanteen tietäen hyväntahtoisesti kutsunut siskoni ja minut luokseen jouluaatoksi. Vierailumme alkoi illansuussa ja perheen topakka rouva patisti miehensä ja minut ensialkuun saunaan.

Olin tottunut siihen, että isäntä käytti kohtuudella Alkon tuotteita ja olinpa kerran innolla hakenut hänelle apteekista paketin, jonka saatuaan hän kysyi: ”Tii-jätkö mitä hait?” Eipä sitä kymmenvuotias osannut arvata, jolloin hän naama vimeessä sanoi: ”Pirtua”. Innokkuuteni apteekkikäyntiin johtui siitä, että polkupyörättömänä sain käyttää hänen hienoa pyöräänsä.

”Tii-jätkö mitä hait?” Eipä sitä kymmenvuotias osannut arvata, jolloin hän naama vimeessä sanoi: ”Pirtua”

Niinpä en pahemmin kummastellut hänen tehdessään muutamat ”lantringit” saunakauhaan. Ilmeisesti tilanne kumminkin häntä hieman nolotti, kun aloitti filosofioinnin: ”Se on usein niin, shweeep (ääni syntyi närästyksen takia hampaiden välistä vedetystä ilmasta ja toimi kuin pilkku kirjoitetussa tekstissä) että joka alottaa vanhana ryyppäämisen, niin siitä tulee pahempi juoppo, ku siitä, joka alottaa nuorena, minä olin kolometoista, kun minä alotin”. Asiaa kokemattomana en

osannut väittää vastaanakaan, mutta näin jälkikäteen voin ainakin vähän epäillä.

50-luvulla Alkon ja anniskeluoskeuden omaavan ravintolan puute jakoi pitäjän alkoholin käyttäjät karkeasti ottaen kahteen ryhmään. Oli niitä, joiden varattomuus, tai viinakortin menetys ajoi korvikkeiden käyttöön ja niitä, joilla oli varaa ja yhteiskunnallisen aseman tuomat hyvävelisuhteet kuten esim. pitäjän alueella toimivan asevarikon kerhoon.

Ensimmäistujen tavoitteena oli saada ”pönttö” sekaisin (vert. nykyhuoris) keinolla millä hyvänsä. Paikallisessa kahvilassa ykköspilsneriin sotkettiin Hota-pulveria, DDT:ä, valerianaa, kamfertia, Eau de Golognea, pulituuria jne, joista kahvilan ulkorakennuksen parrun päällä oli kattava tyhjien tippapullojen kokoelma.

Apteekissa asioidessa oli etua, jos oli oma pullo mukana ja niitähän parrun päällä oli ilmaiseksi valittavissa. Paljon oli myös ”ruokahaluttomuutta” potevia, joille apteekista saatava, rautaviini toi apua pienehköstä alkoholipitoisuudesta huolimatta.

Perustipa taatun menekin turvin eräs muualta tullut pariskunta paikkakunnalle ”kolinan” pullottamonkin. Ongelman osasyynä oli varmasti läheinen sota-aika, jossa miehet olivat joutuneet tekemisiin ja osa jäänyt koukkuun tupakan, alkoholin, taistelumieliä kohottavien huumeiden, kivunlievitykseen käytetyn morfiinin jne. kanssa.

Toinen ryhmä hoiti tuotteiden hankinnan lähimmästä kaupungista, jonka Alkoon alkuvuokasta postitettiin viinakortti, tilauslista ja rahaa. Rautatieasema, jonka yleisön yleensä muodosti rahvas, sai lauantaisin klo 18 junalle kylän miespuolisen kerman, joka muina miehinä puikahti aseman tavaramakasiiniin ja palasi sieltä tyytyväisenä tornimaista pakettia kantaen.

Saimme saunomisen viimein päätökseen ja palasimme asunnon puolelle, missä emäntä jo odottelikin: ”Mitä te siellä saunassa niin kauan olitte, ULA on pimmeä”. Kävin tarkastamassa, että talon radio oli viritetty aseman kohdalle ja totesin radion näköviritysputken näytön hömöttävän levällään ja vastaanottimesta kuuluvan pelkkää kohinaa.

Isäntä, joka oli lähes yksinomaan itseoppinut radiomies piti pitäjän ainoaa radioliikettä ja -korjaamoja. Paikkakunnalle oli joitain vuosia aiemmin pystytetty ULA-asema, jonka sivutoimiseksi hoitajaksi hänet oli palkattu. Oli siis lähdeittä ULAa korjaamaan.

Kokeneella silmällä emäntä oli ilmeisesti heti huomannut, että kovat lölyt oli isäntä ottanut ja esitti, että lähtisin mukaan asemalle.

Kokeneella silmällä emäntä oli ilmeisesti heti huomannut, että kovat lölyt oli isäntä ottanut ja esitti, että lähtisin mukaan asemalle. Ei muuta kuin ulkovaatteet niskaan ja IFA:aa käynnistämään. Illan mittaan oli satanut 20 cm lunta, joka rikkumattomana peitti tiet. Asutusalueen jälkeen tien likimääräisen paikan peltoaukeiden välissä voi päätellä molemmipuolisten riukuaitojen mukaan.

Isäntä oli innoissaan: ”Tästä minä tykkään”. Käytti tien niin tarkkaan, että pelkäsin aidan riukujen tulevan tuulilaisista sisään.

Pitäjässä oli kymmenen henkilöautoa, mutta siitä huolimatta harvoin paikkakunnalle eksyvät ”lentävät” saivat joskus kiinni rattijuoponkin, joka passitettiin aikanaan opintomatkalta Seutulan lentokenttämöörille.

Paikallinen virkavalta ei kovin hanaasti puuttanut kortittomien nuorukaisten isien luvalla tekemiin tankkauskäynteihin. Ajoipa yksi 5-vuotias seisaaltaan isoa SISU-kuorma-autoa ratin yläreunan alta

tietä tähystellen. Näin Jouluna kiinnijäämisen riski oli käytännössä olematon.

Pääsimme onnellisesti perille ja kopistelimme lumet jaloistamme. Astuimme pimeään asemarakennukseen, jossa vallitsi lähes täydellinen hiljaisuus. Valot sytytettyämme huomasin, että ainoa ääni tuli seinällä olevan tuulettimen säleikön läpätuksesta. Maestro itse meni aseman huoltotilaan tutkimaan seinille kiinnitettyjä kytkentäkaavioita ja minä kiertelin aikaa tappaakseni laitteiden välissä, jotka muutamaa pientä merkkivaloa lukuun ottamatta vaikuttivat elottomilta.

Siinä käpsehtiessäni huomioni kiinnittyi lattialla olevaan, suuren sähkömoottorin näköiseen kapistukseen, josta ei lähtenyt tyypillistä valtaremmia kumastakaan päästä. Aikani mietittyäni rohkaisin mieleni ja kysyin mikä laite on. Maestro kääntyi ja sanoi: ”Se on, se on, shweeep, senhän pitäis pyöriä”. Kyseessä oli pyörivä muuttaja, jolla muodostettiin suomalaisesta sähköstä amerikkalaiselle lähettimelle sopivat jännitteet. Muuttajan palaneste sulakkeet korvattiin uusilla, muuttaja alkoi pyöriä ja asema heräsi vähitellen eloon.

Paluumatkakin sujui ongelmitta ja päästyämme iltakymmenissä perille oli vastassa jälleen tuttu kysymys: ”Mitä te siellä niin kauan olitte?” Isännällä oli vastaus valmiina: ”Ollaan me vaan Raimon kanssa sellasia poikia, shweeep, että pikkusen vaan katottiin piirustuksia, ni het selevis”.

Oli se veleho mies!

Raimo Paloranta
Vaajakoski
(Lopotti)

P.s. Otsikon lainausmerkit johtuvat siitä, että 16-vuotiaana en vielä oikein käynyt miehestä, eikä silloinen radiotekniikan tietämyksenikään vielä ollut kovin kehuttava.

Vampulan Karjalaiset Joulujuhla ja vuosikokous

Vampulan karjalaisten vuosikokouksessa valittiin uutena jäsenenä Kerttu Ojaniitty seuran hallitukseen.

Kerttu äiti oli syntynyt Kurkijoella, avioliiton myötä hän muutti miehensä kotitalalle Jaakkimaan. Aviomies kaatui sodassa vuonna

1941 ja äiti jäi soteleskeksi. Kolmen lapsen kanssa hän tuli evakoksi Vampulaan.

Kerttu teki elämäntyönsä palveluammateissa. Eläkkeelle jäätyään hän on toiminut aktiivisesti erilaisissa järjestöissä useita vuosia. Iän myötä kotiseutu ja karjalaisuus on alkanut kiin-

nostaa yhä enemmän, niinpä hän suostui hallitukseemme jäseneksi. Toivotamme sinut tervetulleeksi joukkoomme, tuot varmasti uutta potkua seuramme toimintaan.

Puheenjohtajana jatkaa edelleen Paavo Tuunainen, sihteerinä Kaarina Leppämäki sekä rahastonhoitajana

Mikko Mylén. Muut hallituksen jäsenet ovat Tuulikki Sipilainen, Mirja Uotila sekä Erkki Poutanen.

Kokouksessa valittiin naistoimikunta, jonka tehtävänä on lähinnä tarjoilun järjestäminen tilaisuuksissa. Toimikuntaa valittiin uudelleen Tuulikki Sipilai-

nen, Mirja Uotila ja Helena Mylén. He ovat hoitaneet tehtävänä erittäin hyvin, parhaat kiitokset heille.

Kuluvana vuonna seura on saanut taloudellista tukea Huittisten kulttuuritoimelta. Tuen turvin on voitu järjestää useita onnistuneita ja yleisöä kiinnostavia tilaisuuksia. Toivomme hyvän yhteistyön jatkuvan edelleen Huittisten kulttuuritoimen kanssa.

Ensi vuoden toimintaan tulee kuulumaan osallistuminen Kurkijoki-juhlien

järjestelyihin, jossa työpanoksemme tulee olemaan lähinnä talkootyötä.

Muut toiminta on perinteistä hyväksi havaittua: pidetään kirkkopyhä, vuosikokoukset, tupaillat sekä pikkujoulu, viedään kynttilät jouluksi ja muina juhlapäivinä haudoille. Olemme viime vuosina saaneet edustajan seppeleenlaskutapahtumiin Karjalaan jääneiden muistomerkeille. Tätä kaunista perinnettä pyrimme jatkamaan.

Erkki Poutanen

Joulupuuron ääressä Vampulan karjalaisten joulujuhlissa 20.11. Karjalaistalo Toiviaisella.

Juhlamme kohokohtana oli puheenjohtajamme Paavo Tuunaisen 60-vuotispäivien muistaminen. Hänelle ojennettiin Kurkijoen pöytäviiri. Onnittelijoina Kaarina Leppämäki ja Mikko Mylén.

Muutoksia Hiitolan Pitäjäseuran hallituksessa

Seuran syyskokousta vietettiin 15. marraskuuta. Iloinen puheensorina kuului aina kadulle asti täpötäydestä kokous-/tarinaillahuoneistosta. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Väinö Bragge ja pöytäkirjaa piti seuran siht. Raija Laaksonen.

Luvassa vilkasta toimintaa

Toimintasuunnitelma oli laadittu pitkälti vakiintuneiksi muodostuneista tapahtumista.

Vuoden kohokohtana on Hiitola-säätiön kanssa yhdessä järjestetyt pitäjäjuhlakokoukset. Myös Äitiänpäiväjuhla on muodostunut perinteiseksi joka keväiseksi koko perheen juhla. ”Yhtä juhlaa” on myös suosittu tarinaillat, voidaanhan silloin kokoon tulla tapaamaan tuttuja, haastelemaan ja viettämään iltaa mielenkiintoisten aiheiden parissa. Järjestetään 7 kotiseutumatkaa, retkeillä ja matkustetaan myös rajan tällä puolen mm. hiihtomatkaksi Äkäslompoloon. Lisäksi luvassa perinnekeisäilyitä, onki- ja pilkkikilpailut, nuorille ja lapsille talvipahtuma, hautausmaatomikunnalla projekti jatkuu, ehkäpä kohta näemme jo tuloksiakin.

Uutena tapahtumana tutkaillaan löytyykö riittävä kiinnostusta sukututkimuspiiriin perustamiseksi.

Osallistutaan myös Liiton ja Piirin tapahtumiin.

Tulo- ja menoarvion oli hallitus laatinut siten että kaik’ mikä arvellaan tulevan aiotaan myös käyttää seuran toimintaan. Jäsenmaksu säilyy entisenä 15 €. Tapahtumista tiedotetaan Satakunnan Kansassa, Karjala-lehdessä ja Kurkijokelaisessa, sekä www.hiitola.fi / tapahtumakalenteri.

Henkilövalinnat

Seuran uudeksi pj. valittiin 14 vuotta seuran sihteerinä toiminut Raija Laaksonen. Näin ollen siirtyi puheenjohtajan nuija pitäjäseuran historiassa ensimmäistä kertaa naiselle.

Uusi pj. tuskin enempää esittelyä kaipaa sillä seuran touhuissa vuos’ tolkkulla

mukana olleena on varmasti tullut tutuksi hoitaessaan monia erilaisia hänelle uskotuita tehtäviä.

Myös hallituksen kokoonpanossa tapahtui muutoksia.

Seuraaviksi kolmeksi vuodeksi valittiin hallituksen jäseniksi uusina Jouko Hämäläinen ja Kyösti Koppi. Molemmat ovat aiemminkin toimineet hallituksessa Jouko pj. ja Kyösti varajäsenenä, joten tuttua touhua molemmille. Erovuorossa ollut Raili Palokoski valittiin edelleen hj. Varajäseneksi valittiin Tuula Merta (uusi). Raija Laaksonen hallituspaikan jatkajaksi vuodeksi 2012 valittiin Nina Rosenqvist (uusi), joka nuorena henkilönä on mukava vahvistus Hiitolaissä seuratoiminnassa. Pääpiiriteittäin näillä ”eväillä” lähdetään kohti seuran 45. toimintavuotta. Muut henkilövalinnat tehdään järjestäytymiskokouksessa.

Hiitolan takaisinvaltaus jatkosodassa n.70v. sitten

Kokouksen jälkeen hengähdettiin hetkeksi kahvitauola, ja juttu luisti....

Tarinaillan aiheena Hiitolan takaisinvaltaus jatkosodassa. Tietokirjailija majuri evp. Antti Pekolan esitys sai kaikki 72 kuulijaa seuraamaan tapahtumien kulkua hiirenhiljaa, mikä haastavaisille karjalaisille on hieno saavutus. Monet läsnäolijat olivat joutuneet talvisodassa jättämään kotinsa ja nyt jatkosodan aikoina paluuta kotiseudulle takaisin odottaneet herkistyivät muistoissaan.

Myös Satakuntalaisia kiinnosti tapahtumien kulku, sillä monien isät tai ukot ovat osallistuneet Hiitolan taisteluihin. Eversti Niilo Hersolan komentama 15 JR oli koottu Satakunnan miehistä.

Lopuksi vielä JR15 kunniamarssi, Satakunnan miesten marssi

Satakunnasta saavuimme

taistelemaan,
kun luotihin Suomea uutta.
Kotikunnahat heitimme
vaalenemaan
mut rauniot nostimme
raiskatun maan,
päin kirkasta tulevaisuutta.

Löi kalpamme jälkensä
Karjalaan
kun piiritti yö Pirunvuorta.
Tien iskimme kiilana
Laatokkaan
ja lunnaiksi Tiurulan
aukeamaan,
jää vertamme kuumaa ja
nuorta.

Raija Laaksonen

Toimintasuunnitelmassa myös ensi vuonna on luvassa perinnekeisäilyitä. Kuva naistoimikunnan perinnekeisäilyillä, etualalla Haapalahti sukka ja neulakintaita. Kuva: Raija Laaksonen

Karjalaista museotoimintaa Peräseinäjoella

Peräseinäjoen Kulttuuritalon osuuskuntaan saatiin joulukuun alussa lisää karjalaisia yhteisöjä. Karjalaisesta joukosta osuuskuntaan kuuluvat nyt Etelä - Suomen Lumivaaralaiset ry, Lumi - Säätiö ja uutena **Karjalaseurojen Pohjanmaan piiri ry**.

Lumivaaralaiset yhteisöt ovat ja vuosia keränneet aineistoa museota varten. Aineistoa on saatu jo talteen hyvin. Mutta lisää vielä mahtuu. Varmasti vielä on tallella esineitä, jotka aikoinaan on tuotu Lumivaarasta tai muualta luovutetusta Karjalasta.

Otamme mielellämme esineistöä ja muutakin karjala-aiheista materiaalia museon suojiin. Näiden kautta pystymme tuleville sukupolville kertomaan ja välittämään tietoa elämästä ja ajasta Karjalassa silloin ennen.

Maaliskuun viimeisenä viikonloppuna on tarkoitus pitää museon tiloissa Karjalaiset talkoot. Talkoisiin toivotaan tietenkin talkoolaisia

ja silloin on hyvä tuoda museolle vaikka Karjalaista esineistöä, jos näin haluaa. Talkoista tiedotetaan vielä myöhemmin lisää.

Mikä on museotalo

S - Market Pokin kiinteistön tiloihin rakennetaan nyt museota. Rakennus on

vastapäätä Peräseinäjoen kirkkoa. Rakennuksen alakerrassa toimii myös maa-talouskauppa.

Rakennuksen tiloja tullaan käyttämään kaikenlaisissa kulttuuritapahtumissa. Tiloja käyttävät useat osuuskunnan yhteisöt ja näiden jäsenet.

Peräseinäjoen Kulttuuritalo Osuuskunnan jäsen Lumi - Säätiö Pj. Mahdolliset tiedustelut (iltaisin) puh 040 - 5168572 tai kari@lumivaara.fi

Teksti ja kuva:
Kari Rapo

Peräseinäjoen Kulttuuritalon Osuuskunnan hallitusta katsomassa mihin tulee Lumivaaran esineistöä esille. Vas. Aarno Kaartinen hallituksen jäsen Etelä Suomen Lumivaaralaiset ry, Keskellä Tellervo Lahti toimitusjohtaja ja oikealla Heikki Julmala hallituksen puheenjohtaja.

Raija Laaksonen valittiin Hiitolan Pitäjäseuran uudeksi puheenjohtajaksi. Raija toimii myös Kurkijokelaisen toimitusneuvostossa. Kuva: Helena Sulavuori

Toimituksen JOULUKAHVIT

tänään perjantaina 16.12.klo 10-14.00

Tule pistäytymään kahvilla jouluisessa tunnelmassa. Kahvikupin ja glögin ääressä voi tavata hallituksen ja toimitusneuvoston jäseniä tai rupertella tuttujen kanssa. Elvi Miikkulainen esittelee etupistokirjontaa.

Tervetuloa kaikki yhteistyökumppanit, lukijat, ohikulkijat.

Saviseudun Joulu 2011 ilmestynyt

Hevoset pääosassa

Lehden kansikuvassa Kanta-Loimaan kirkon hevospuomilla poseeraavat Tauno Suominen ja suomenhevonen Posche rattailla Esko Oijala Valkjärven mallin mukaan tehdyissä käreissä.

Tänä päivänä kirkon ympäristön täyttävät toisenlaiset kulkupelit, milloin lie viimeinen polle ollut sidotuna puomiin.

- Loimaalla asunut karjalaisasäntä on tehnyt nämä kärrit Valkjärven mallin mukaan, kertoo lahtelaisyntyinen Esko Oijala ja jatkaa, että kannakselainen Valkjärven pitäjä ja Hämeen Tuulos olivat ennen sotia suomalaisen kärrin ja rekikäsiteollisuuden mahtipaikkoja.

Esko Oijala ei vain poseeraa käreilläään, vaan hevoset ovat kuuluneet kiinteästi hänen työ- ja vapaa-aikaansa. Oijala toimi eläinlääkärinä Loimaalla ja Oripäässä se-

Kuva: Kuva-Paavo, Loimaa

kä ravivalmentajana, raviurheilun erityisasiantuntijana ja raviyhjastajana.

Karjalaisille hevosmiehille hän antaa tunnustusta: - Kaiken raviurheiluun

ja hevosiin liittyvän olen oppinut karjalaisilta, varsinais-suomalaistunut hämäläismies naurahtaa.

HS

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti! Vuosikerta vain 39 eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjokuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA
LOIMAAN MUSIIKKI
Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoimna: ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Hyvää Joulua Kurkijokelaisen lukijoille!
Etusivupaja
FRONT PAGE WORKSHOP
www.etusivupaja.fi
*) Nämäkin sivut valmisti Etusivupaja

Joulu-lahjat Kurkijokelaisesta

Tule tutustumaan

toimitukseemme monipuolisiin tuotteisiimme. Toimitamme kaikkia artikkeleita myös postitse. Silloin lisäämme postimaksun myyntihinnan päälle. Hinnat sisältävät alv:n
Tilaukset tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.00, puh. 050-5213336 tai toimitus@kurkijoki.fi

Myytävät tuotteet:

Kirjat:	€
Muistojemme Kurkijoki	30
Kurkijoen historia IV	21
Kurkijoki kuvat kertovat	5
Kurkijoki sodasta evakkoon	5
Kurjenmiekkä (Poskiparta)	5
Se on sata (Kurkijoen martat)	20
Parhaat jutut	5
Viirit:	
Kurkijoki-isännänviiri (4 m)	95
Kurkijoki-pöytästandaari (2 mallia)	35
Postikortit:	
Postikortit Pekka Kyytisen kuvista	1
Muut postikortit	0,50
Muut:	
Kurkien kutsu DVD	10
Lehden vuosikerta – CDR	20
T-paita - valkoinen, puna-musta teksti Kurkijoki, koot L-XXL	15
T-paita - musta, puna-hopea teksti Kurkijoki, koot S-XXL	15
Adressit	8
Kurkijokelainen irtonumero	2

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN
Varatuomari

Julkinen kaupanhavvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY
asianajaja, varatuomari

Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Musiikillinen kuva-arvoitus

Vastaus:

Kulkurin valssi

Linnoissa kreivien häät vietetään, on morsiamell' kruunattu pää.
Siellä viihdyn suo viini ja samppanja vaan, sydän kylmä voi olla kuin jää.
Siks' mieluummin maantiellä tanssin, kun metsien humina se voi, minä kultaisen kulkurin valssin, tule kanssani, tyttö, ohoi!

Arvoitukset koonnut Pentti Kemppinen

Reissu-Salla OSA 3

Tunnetko tämän eläimen?

